

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA

ANTONIA TIZZANA

přednesené dne 13. ledna 2005¹

I – Úvod

II – Právní rámec

1. V projednávané věci se Španělské království (dále jen „Španělsko“ nebo „žalobce“) na základě článku 230 ES u Soudního dvora domáhá zrušení bodu 6 přílohy I nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 ze dne 20. prosince 2002 o zachování a udržitelném využívání rybolovných zdrojů v rámci společné rybářské politiky (dále jen „nařízení č. 2371/2002“ nebo „napadené nařízení“)².

3. Za účelem ochrany rybolovných zdrojů Společenství proti jejich nadměrnému využívání Společenství přijalo několik opatření směřujících k úpravě přístupu rybářských plavidel do vod Společenství.

4. Pro objasnění souvislostí, v nichž bylo přijato napadené nařízení v projednávané věci, je třeba odkázat v první řadě na nařízení Rady (EHS) č. 2141/70 ze dne 20. října 1970, kterým se stanoví společná strukturální politika pro odvětví rybolovu⁴, které zakotvilo zásadu volného přístupu do vod, které jsou pod svrchovaností nebo jurisdikcí členských států (článek 2).

2. Španělská vláda má z důvodů, které budou uvedeny dále, za to, že toto ustanovení porušuje zásadu zákazu diskriminace a akt o podmínkách přistoupení Španělského království a Portugalské republiky k Evropskému společenství a úpravách smluv z roku 1985³ (dále jen „akt o přistoupení Španělska“ nebo jednoduše „akt o přistoupení“).

5. Je třeba připomenout, že zrušením této zásady povolil čl. 100 odst. 1 aktu o podmínkách přistoupení Dánského království, Irska a Spojeného království Velké Británie a Severního Irska k Evropskému společenství a úpravách smluv z roku 1972

¹ — Původní jazyk: italština.

² — Úř. věst. L 358, s. 59; Zvl. vyd. 01/05, s. 460.

³ — Úř. věst. L 302, s. 69.

⁴ — Úř. věst. L 236, s. 1.

(dále jen „akt o přistoupení z roku 1972“)⁵ členským státům omezit do 31. prosince 1982 rybolov ve vodách, které jsou pod jejich svrchovaností nebo jurisdikcí a které se nacházejí v pásmu do 6 námořních mil od pobřeží, rybářským plavidlům, která v těchto vodách rybolov tradičně provozují. Podle článku 103 tohoto aktu Radě přísluší přijímat případně nezbytná opatření za účelem prodloužení platnosti dotčené výjimky po výše uvedeném datu.

6. Rada skutečně přijala nařízení (EHS) č. 170/83 ze dne 25. ledna 1983, kterým se zavádí systém Společenství zachování a řízení rybolovných zdrojů (dále jen „nařízení č. 170/83“)⁶, které v čl. 6 odst. 1 prodloužilo výše uvedené lhůty pro přístup do pobřežních vod členských států do 31. prosince 1992 a rozšířilo pásmo těchto vod na 12 námořních mil od pobřeží.

7. Odstavec 2 téhož článku stanovil, že „na rybolovné činnosti podle režimu stanoveného v odstavci 1 se vztahují úpravy stanovené v příloze I, která pro každý členský stát stanoví zeměpisné oblasti v rámci pobřežních pásem jiných členských států, kde se tyto činnosti provozují, a druhy, kterých se tyto činnosti týkají.“ (*neoficiální překlad*)

8. Dotčená příloha byla pozměněna článkem 26 aktu o přistoupení Španělského království za účelem zavedení režimu přístupu španělských plavidel do francouzského pobřežního pásma a francouzských plavidel do španělského pobřežního pásma, který byl dříve upraven dohodou mezi Evropským hospodářským společenstvím a španělskou vládou o rybolovu z roku 1980 („dále jen dohoda o rybolovu EHS/Španělsko z roku 1980“)⁷.

9. Změny dotčené přílohy spočívaly zejména v přidání nové tabulky týkající se „pobřežních vod Španělska“ a v aktualizaci tabulky týkající se „pobřežních vod Francie a zámořských departementů“.

10. Z těchto tabulek vyplývá, že přístup španělských plavidel do francouzských vod pobřeží Atlantiku nacházejících se mezi 6 a 12 námořními mílemi od hranice mezi Španělskem a Francií (až po 46°08' severní šířky) je povolen pouze v určitých obdobích roku a pouze pro rybolov sardinek obecných a sardelovitých ryb.

5 — Úř. věst. L 73, s. 14.

6 — Úř. věst. L 24, s. 1.

7 — Tato dohoda byla schválena jménem Společenství nařízením Rady (EHS) č. 3062/80 ze dne 25. listopadu 1980 o uzavření dohody o rybolovu mezi Evropským hospodářským společenstvím a vládou Španělska (Úř. věst. L 322, s. 3).

11. Naopak francouzská plavidla mohou provádět rybolov všech pelagických druhů ve španělských vodách pobřeží Atlantiku nacházejících se mezi 6 a 12 námořními mílemi od hranice mezi Francií a Španělskem až k majáku Cap Mayor (3° 47' západní délky).

„Platná pravidla, která omezují přístup ke zdrojům ve 12 mílových pásmech členských států, uspokojivě působila, neboť omezováním intenzity rybolovu v nejcitlivější části vod Společenství přispívala k zachování a udržovala tradiční rybářské činnosti, na kterých je do velké míry závislý sociální a hospodářský rozvoj některých pobřežních obyvatel. Proto by se měla i nadále používat až do 31. prosince 2012.“

12. Tento režim byl potvrzen přijetím nařízení Rady (EHS) č. 3760/92 ze dne 20. prosince 1992 o zavedení režimu Společenství pro rybolov a akvakulturu (dále jen „nařízení č. 3760/92“)⁸, jehož příloha I převzala tabulky uvedené v příloze I nařízení č. 170/83 ve znění aktu o přistoupení Španělska.

16. V tomto ohledu čl. 17 odst. 1 dotčeného nařízení potvrzuje obecné pravidlo rovného přístupu rybářských plavidel Společenství do vod a ke zdrojům v rámci všech vod Společenství a odst. 2 stanoví:

13. Nařízení č. 3760/92 bylo zrušeno nařízením č. 2371/2002, které je předmětem této žaloby.

„Členské státy jsou od 1. ledna 2003 do 31. prosince 2012 oprávněny ve vodách do 12 námořních mil od základních linií, které jsou pod jejich svrchovaností nebo jurisdikcí, omezit rybolov rybářských plavidel, která tradičně operují v těchto vodách z přístavů na přilehlém pobřeží, aniž jsou dotčena pravidla pro rybářská plavidla Společenství plující pod vlajkou jiných členských států podle stávajících sousedských vztahů mezi členskými státy a opatření uvedená v příloze I, která pro každý členský stát stanoví zeměpisné oblasti v rámci pobřežních pásem jiných členských států, kde se tyto činnosti provozují, a druhy, kterých se tyto činnosti týkají.“

14. Cílem tohoto posledně jmenovaného nařízení je zajistit „takové využívání živých vodních zdrojů, které umožní udržitelné hospodářské, environmentální a sociální podmínky“ (článek 2).

15. V tomto směru čtrnáctý bod odůvodnění tohoto nařízení stanoví:

17. V bodech 6 a 7 dotčené přílohy jsou převzaty tabulky „pobřežní vody Francie a zámořských departementů“ a „pobřežní

vody Španělska“ uvedené v příloze I nařízení č. 170/83 ve znění aktu o přistoupení Španělska a popsané výše (viz výše body 9 a násl.).

18. Na základě výše uvedeného připomínám, že stanovením pravidla volného přístupu do vod Společenství nacházejících se za hranicí 12 námořních mil od základních linií pobřežního členského státu čl. 17 odst. 1 nařízení č. 2371/2002 nahrazuje, co se týče přístupu španělských rybářských plavidel do francouzských vod, režim zavedený aktem o přistoupení, a zejména článkem 160 tohoto aktu. Toto ustanovení stanovilo omezení obdobná těm, která příloha I nařízení č. 2371/2002 (a předchozích nařízení) stanovila pro pásmo nacházející se mezi 6 a 12 míle.

19. Je namístě konečně uvést, že platnost režimu stanoveného článkem 160 měla skončit nejpozději ke dni 31. prosince 2002, který byl podle článku 166 aktu o přistoupení posledním dnem platnosti režimu vymezeného články 156 až 164 tohoto aktu⁹.

9 — Článek 166 stanoví, že „Režim stanovený v člancích 156 až 164, včetně úprav, které bude moci Rada přijmout podle článku 162, zůstává v platnosti až do dne skončení období uvedeného v čl. 8 odst. 3 nařízení (EHS) č. 170/83.“ Toto poslední uvedené ustanovení stanoví, že: „Komise během desátého roku následujícího po 31. prosinci 1992 předloží Radě zprávu o hospodářském a sociálním stavu pobřežních regionů, na jejímž základě Rada stanoví podle postupu stanoveného v článku 43 Smlouvy ustanovení, která po uplynutí výše uvedeného desetiletého období by mohla následovat po režimu uvedeném v člancích 6 a 7.“ Z toho vyplývá, jak již bylo uvedeno v textu, že lhůta uvedená v článku 166 aktu o přistoupení skončí dne 31. prosince 2002.

III – Skutkové okolnosti a řízení

20. Během jednání o nařízení č. 2371/2002 požadovalo Španělské království odstranění omezení, která stanovily právní předpisy platné v rozhodné době co se týče provozování činnosti jeho rybářských plavidel v pásmu nacházejícím se mezi 6 a 12 námořními mílemi od pobřeží francouzských vod Atlantiku tak, aby se podmínky přístupu do tohoto pásma přizpůsobily těm, které se vztahují na francouzská plavidla ve španělských vodách.

21. Rada nicméně rozhodla nezměnit režim přístupu španělských rybářských plavidel a v bodech 6 a 7 přílohy I napadeného nařízení opět převzala tabulky uvedené v příloze I nařízení č. 170/83 (ve znění aktu o přistoupení Španělského království z roku 1985) a nařízení č. 3760/92.

22. V důsledku tohoto zamítnutí se Španělsko návrhem došlým dne 28. února 2003 u Soudního dvora domáhá, aby zrušil bod 6 přílohy I nařízení č. 2371/2002 a uložil Radě náhradu nákladů řízení.

23. Rada namítá tento návrh a navrhuje, aby Soudní dvůr žalobu zamítl a uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

24. Usneseními předsedy Soudního dvora ze dne 30. června a 8. září 2003 bylo povoleno vedlejší účastenství Komise a Francouzské republiky (dále jen „Francie“) v projednávané věci na podporu návrhů Rady podle čl. 93 odst. 1 jednacího řádu.

25. V průběhu řízení předložili svá písemná vyjádření žalobce, Rada, Komise a Francouzská republika.

26. Jednání dne 11. listopadu 2004 se účastnili žalobce, Rada a Komise.

28. Španělské království zejména tvrdí, že rybolov provozovaný francouzskými plavidly ve španělských vodách do 12 námořních mil od pobřeží nepodléhá omezením obdobným těm, která jsou naopak stanovena pro španělská plavidla v odpovídajícím pásmu francouzských vod. Mimoto omezení jako ta, která platí pro španělská rybářská plavidla, neexistují v žádném režimu přístupu plavidel členského státu k rybolovným zdrojům ve vodách v pásmu do 12 mil jiného členského státu. Španělské království má tudíž za to, že je jediným členským státem, jehož plavidla mají omezený přístup k těmto zdrojům sousedního členského státu.

29. Žalobce dodává, že zachování tohoto diskriminujícího zacházení nemůže být odůvodněno žádným objektivním důvodem, neboť je ve stejném postavení jako ostatní členské státy v důsledku uplynutí platnosti přechodného období (stanoveného na základě článku 166 aktu o přistoupení nejpozději do 31. prosince 2002). Tvrdí, že jeho plavidla by měla mít neomezený přístup do francouzských vod nacházejících se jak v pásmu do 12 námořních mil, tak za hranicí 12 mil od pobřeží.

IV – Právní posouzení

A – K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady zákazu diskriminace

27. Svým prvním žalobním důvodem Španělské království uplatňuje, že napadené nařízení vede v jeho neprospěch k porušení zásady zákazu diskriminace obecně zakotvené v článku 12 ES a, zejména co se týče společné zemědělské politiky, v čl. 34 odst. 2 ES.

30. Proti tomuto tvrzení stojí tvrzení Rady, které zastává i Francie a Komise, podle něhož tvrzené porušení zásady zákazu diskriminace vychází ze dvou mylných předpokladů. Podle Rady není pravda, že je omezen pouze

přístup plavidel žalobce v závislosti na družících a na ročním období, a rovněž tak není pravda, že pro toto zacházení neexistuje žádné objektivní odůvodnění.

31. Pro posouzení těchto dvou tvrzení zaprvé spolu s Radou uvádím, že z přezkoumání přílohy I nařízení č. 2371/2002 lze snadno dovodit, že pravidla využívání vod v pásnu do 12 mil nejsou založena na zásadě reciprocity. Například francouzská plavidla mají přístup k rybolovným zdrojům v pásnu do 12 mil v irských vodách, přestože plavidla tohoto státu nemají tutéž výsadu ve francouzských vodách; obdobně belgická plavidla mohou využívat pobřežní vody Spojeného království, Irska a Dánska, zatímco plavidlům těchto států není povoleno využívání belgických vod.

32. Kromě toho předmětná příloha I stanoví omezení rybolovu i pro jiné členské státy než Španělské království, jak co se týče druhů (to je případ plavidel Francie, Irska, Německa, Nizozemska a Belgie v pásnu 12 mil vod Spojeného království a plavidel Německa, Nizozemska a Belgie v pásnu 12 mil vod Dánska), tak co se týče ročního období (to je případ plavidel Belgie v pásnu 12 mil vod Dánska a plavidel Německa v pásnu 12 mil vod Francie).

33. V důsledku zjištění, že situace Španělska není ojedinělým případem, je třeba dále ověřit, zda popsaná situace přesto nepředstavuje porušení zásady zákazu diskriminace.

34. Za tímto účelem je především třeba připomenout, že cílem napadeného nařízení je, jak je uvedeno výše, zajistit „takové využívání živých vodních zdrojů, které umožní udržitelné hospodářské, environmentální a sociální podmínky“ (článek 2).

35. Jak zdůraznila Rada a Komise, k dosažení tohoto cíle rozlišuje napadené nařízení (což dle mého názoru žalobce přehlédl) mezi režimem použitelným na pásnu do 12 mil od pobřeží a režimem použitelným za touto hranicí.

36. Zatímco v tomto posledně uvedeném případě čl. 17 odst. 1 nařízení stanoví obecné použití zásady volného přístupu k rybolovným zdrojům, pokud jde o pásnu do 12 mil, odstavec 2 tohoto článku prodlužuje platnost režimu omezeného přístupu stanoveného v předchozích nařízeních, která

upravovala tuto oblast¹⁰. Z toho vyplývá, že přístup je nadále povolen pouze plavidlům, která tradičně provozovala svou činnost v těchto pásmech, za obvyklých podmínek stanovených v tomto ohledu.

chránit rybáře, kteří svou činnost tradičně provozují v těchto vodách, nebyl úvahám o reciprocitě a sousedských vztazích mezi členskými státy přiznán žádný význam.

37. Jak vyplývá ze čtrnáctého bodu odůvodnění napadeného nařízení, účelem těchto omezení je ochrana „nejcitlivější části vod Společenství“, přičemž zároveň berou zřetel na potřebu „zachovat a udržet tradiční rybářské činnosti, na kterých je do velké míry závislý sociální a hospodářský rozvoj některých pobřežních obyvatel“.

40. Vzhledem k tomu, že systematika režimu přístupu zavedeného napadeným nařízením závisí na tom, zda je činnost provozovaná rybářskými plavidly jiných členských států v pásmu 12 mil členského státu „tradiční“, či nikoli, je nyní třeba určit, zda v této souvislosti existuje diskriminace v neprospěch španělských rybářských plavidel.

38. Jednak bylo tudíž zavedeno pravidlo, které chrání rybolovné zdroje tohoto pásma co možná největším omezením jejich využívání. Jednak se napadené nařízení snažilo uvést v soulad tento cíl s ochranou rybářů, kteří tradičně provozují svou činnost v předmětných vodách a kteří by byli připraveni o činnost, kterou si vydělávají na živobytí, pokud by podléhali omezením, která dříve nebyla uplatňována.

41. V tomto ohledu není třeba připomínat, že podle ustálené judikatury Soudního dvora¹¹ zásada zákazu diskriminace vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišným způsobem a s odlišnými situacemi nebylo zacházeno stejně, pokud toto zacházení není objektivně odůvodněno.

39. Krom toho je důležité uvést, že při hledání rovnováhy mezi potřebou chránit rybolovné zdroje v tomto zvláště citlivém pásmu 12 mil a stejně důležitou potřebou

42. Na základě výše uvedeného mám nejprve za to, že tvrzení Španělska, podle něhož je

11 — Viz *ex multis* rozsudky ze dne 23. února 1983, Wagner (8/82, Recueil, s. 371, bod 18); ze dne 13. listopadu 1984, Racke (283/83, Recueil, s. 3791, bod 7); ze dne 29. dubna 1999, Royal Bank of Scotland (C-311/97, Recueil, s. I-2651, bod 26), a ze dne 25. října 2001, Itálie v. Rada (C-120/99, Recueil, s. I-7997, bod 80).

10 — Jak bylo podrobně uvedeno v oddíle týkajícím se právního rámce, předmětnými nařízeními jsou nařízení č. 170/83 (ve znění aktu o přistoupení Španělska) a nařízení č. 3760/92.

diskriminující stanovit pro jeho plavidla omezení přístupu do pásma 12 mil vzhledem k tomu, že mají volný přístup ke zdrojům v pásmu za touto hranicí, nebere v úvahu skutečnost, že obě dvě pásma podléhají odlišným pravidlům, a tudíž zde chybí samotný základ pro použití zásady zákazu diskriminace.

43. Kromě toho diskriminaci nepředstavuje ani skutečnost, že napadené nařízení stanoví pro využívání francouzských vod do 12 mil španělskými rybářskými plavidly méně výhodné podmínky, než podmínky stanovené pro využívání odpovídajícího španělského pásma francouzskými rybářskými plavidly.

44. Využívání francouzských vod v pásmu do 12 mil je totiž zakázáno rybářským plavidlům všech členských států s výjimkou těch (včetně španělských plavidel), která zde tradičně provozují svou činnost a která mají nadále možnost přístupu ke zdrojům tohoto pásma při dodržování tradičně stanovených podmínek. Totéž platí pro využívání španělských vod do 12 mil, které je zakázáno rybářským plavidlům všech členských států vyjma i v tomto případě plavidel, která nadále využívají tradičně stanovených podmínek (a kterými jsou v tomto konkrétním případě pouze francouzská rybářská plavidla).

45. V obou případech tedy obecné pravidlo spočívá v ochraně rybolovných zdrojů zvláště citlivých vod nacházejících se v pásmu do 12 mil tím, že v zásadě zakazuje přístup rybářským plavidlům jiných členských států. Toto pravidlo je doplněno výjimkami, které vycházejí z objektivní potřeby nepřipravit rybáře jiných členských států o možnost provozovat činnosti, z nichž jim tradičně plyne obživa.

46. Vzhledem k tomu, že režim využívání stanovený nařízením č. 2371/2002 spočívá v obecném nediskriminujícím pravidle a v objektivně odůvodněných výjimkách, mám za to, že se ho námitky žalobce netýkají.

47. Nelze se ani dovolávat skutečnosti, že tím, že se nařízení č. 2371/2002 pouze omezilo na zaznamenání situace existující v okamžiku přistoupení Španělska ke Společenství, nezohlednilo potřebu chránit stav dosažený španělskými rybáři před přistoupením.

48. Především mám za to, že vzhledem k mnoha letům, která uplynula od vstupu Španělska do Společenství, lze jen stěží tvrdit, že se španělsští rybáři stále dovolávají stavu, který existoval před přistoupením (a který, jak jsme viděli, nebyl aktem

o přistoupení potvrzen) a který si zaslouží ochranu a je schopen snést obětování ochrany rybolovných zdrojů francouzských vod do 12 mil.

něž bezpochyby patří výše uvedená Londýnská úmluva a dohoda mezi Francií a Španělskem.

49. Ponecháme-li však tuto úvahu stranou, je namístě poukázat na to, že v rozporu s tvrzením Španělska režim předcházející přistoupení nikterak neposkytoval španělským rybářským plavidlům volný přístup do tohoto pásma.

51. Tyto úvahy mě vedou k závěru, že nařízení č. 2371/2002, a zejména bod 6 přílohy I tohoto nařízení, neporušuje zásadu zákazu diskriminace. Z tohoto důvodu navrhuji, aby Soudní dvůr první žalobní důvod zamítl.

50. Je pravda, jak vyplývá z rozsudku ve věci Arbelaiz-Emazabel¹², že během jednání, která vedla k uzavření dohody o rybolovu mezi EHS a Španělskem v roce 1980, španělská vláda původně požadovala zachování práv, která měla její rybářská plavidla v pásmu mezi 6 a 12 námořními mílemi francouzských vod Atlantiku na základě předchozích mezinárodních dohod, zejména na základě Londýnské úmluvy z roku 1964¹³ a francouzsko-španělské dohody o rybolovu z roku 1967¹⁴. Je však rovněž pravda, že během jednání tato vláda poté od svých požadavků v tomto ohledu upustila a prohlásila, že „ustanovení dohody [z roku 1980] nahrazují ustanovení dohod týkajících se vztahů v oblasti rybolovu, jejichž stranami jsou členské státy EHS a Španělsko“¹⁵, mezi

B – K tvrzenému porušení aktu o přistoupení Španělska k Evropskému společenství

52. Svým druhým žalobním důvodem Španělsko uplatňuje, že bod 6 přílohy I nařízení č. 2371/2002 představuje porušení aktu o přistoupení.

53. Tvrdí totiž, že článek 160 aktu stanoví omezení přístupu španělských rybářských plavidel k rybolovným zdrojům ve francouzských vodách Atlantiku jak v pásmu do 12 námořních mil od pobřeží, tak v pásmu nacházejícím se za touto hranicí. Vzhledem k tomu, že podle článku 166 aktu se mohou ustanovení uvedená v článcích 156 až 164 tohoto aktu použít pouze po přechodné období, jehož platnost byla stanovena do 31. prosince 2002 (viz výše bod 19), zákonodárce Společenství nemohl po tomto datu

12 — Rozsudek ze dne 8. prosince 1981, Arbelaiz-Emazabel (181/80, Recueil, s. 2961).

13 — Londýnská úmluva o rybolovu ze dne 9. března 1964 (*Sbírka smluv Spojených národů* 581, č. 8432), ratifikovaná Francouzskou republikou a Španělským královstvím v roce 1965.

14 — Všeobecná dohoda o rybolovu uzavřená mezi Francouzskou republikou a Španělským královstvím výměnou nót ze dne 20. března 1967 (*Journal Officiel de la République Française* ze dne 4. srpna 1967, s. 7807).

15 — Výše uvedený rozsudek ze dne 8. prosince 1981, bod 18.

oprávněně zachovat platnost omezení pro činnosti španělských rybářských plavidel ve francouzských vodách Atlantiku, a to ani tehdy, pokud se jedná o pásmo do 12 námořních mil.

54. Podle žalující vlády zachováním pro španělská plavidla stejných podmínek přístupu do výše uvedeného pásma, jako jsou podmínky stanovené nařízením, která tomuto nařízení předcházela¹⁶ a která byla přijata v době, kdy byl v platnosti článek 160 aktu o přistoupení, napadené nařízení neodůvodněně prodlužuje přechodný režim po lhůtě stanovené tímto aktem.

55. Rada za podpory Francie a Komise odpověděla na tento bod žalobního důvodu uvedením argumentů, k nimž se mohu dle mého názoru připojit.

56. Především mám za to, že napadené nařízení nemůže porušovat článek 166 aktu o přistoupení, neboť toto ustanovení nikterak nesměřuje k omezení činností zákonodárce Společenství po uplynutí přechodného období, ale omezuje se pouze na stanovení, že po tomto datu skončí platnost některých ustanovení aktu o přistoupení, včetně článku 160.

57. Mimoto mám za to, že je třeba upřesnit, že v rozporu s tvrzením žalující vlády režim, který právní řád Společenství stanovil – v současné době prostřednictvím napadeného nařízení a předtím prostřednictvím předchozích nařízení¹⁷ – pro přístup do francouzských vod Atlantiku v pásmu do 12 námořních mil, nespadá do oblasti působnosti článků 156 až 164 aktu o přistoupení, a nikterak tedy nesouvisí s tím, zda tyto články nadále zůstávají v platnosti, či nikoli.

58. Jak při jednání správně zdůraznila Rada a zvláště Komise, je pravda, že článek 160 aktu o přistoupení ze své oblasti působnosti výslovně nevylučuje francouzské vody Atlantiku v pásmu do 12 námořních mil. Skutečností však zůstává, že tento článek není v projednávaném případě relevantní, neboť přístup do těchto vod je ve skutečnosti předmětem zvláštní právní úpravy zavedené změnami, které do nařízení č. 170/83 začlenil akt o přistoupení. Zejména, jak bylo uvedeno výše (viz body 8 a násl.), byla článkem 26 aktu do přílohy I tohoto nařízení začleněna nová tabulka týkající se „pobřežních vod Španělska“ a aktualizovaná tabulka týkající se „pobřežních vod Francie a zámořských departementů“. Tyto tabulky konečně převzala i příloha I napadeného nařízení.

16 — Jak již bylo uvedeno výše v oddíle věnovaném právnímu rámci, odkazují na nařízení č. 170/83 (ve znění aktu o přistoupení Španělska) a nařízení č. 3760/92.

17 — Viz výše poznámka 16.

59. Vzhledem k tomu, že článek 26 je uveden v třetí části aktu o přistoupení týkající se „úprav aktů přijatých orgány“, a nikoliv ve čtvrté části, která se týká „přechodných opatření“, tento článek nemá žádný vztah k přechodnému období uvedenému v článku 166 tohoto aktu. Mimoto skutečnost, že přechodného rázu jsou pouze omezení přístupu do vod za hranicí 12 námořních mil – a nikoliv omezení týkající se vod v pásnu do 12 mil –, je logickým důsledkem skutečnosti, že, jak jsem již uvedl v posouzení prvního žalobního důvodu, zásada volného přístupu pro všechna plavidla Společenství platí obecně pouze pro prvně uvedená omezení. Je tudíž logické, že režim výjimky z této zásady by mohl být stanoven pro španělská rybářská plavidla pouze na přechodné období spojené s přistoupením ke Společenství.

bylo několikrát uvedeno výše, toto pravidlo spočívá v zákazu využívání rybolovných zdrojů v tomto pásnu, aniž jsou tím dotčeny již zmíněné výjimky ve prospěch států, jejichž rybářská plavidla tradičně provozovala svou činnost v pobřežních vodách jiných států.

62. Vzhledem k tomu, že zavedením a zachováním omezení činností španělských rybářských plavidel ve francouzských vodách nacházejících se v pásnu do 12 mil bylo pro Španělsko stanoveno stejné pravidlo, které se nadále používá mezi ostatními členskými státy, není žádný důvod domnívat se, že uplynutí přechodného období spojeného s přistoupením znamená, že jsou tato omezení automaticky neoprávněná.

60. Jelikož však tato zásada neplatí pro pásno do 12 námořních mil, mám za to, že je neopodstatněné tvrzení žalující vlády, podle něhož uplynutí přechodného období vede automaticky ke skončení platnosti omezení stanovených pro přístup španělských lodí do francouzských vod Atlantiku do hranice 12 námořních mil.

61. Tato omezení byla do nařízení č. 170/83 začleněna aktem o přistoupení (a následně potvrzena nařízeními, která je nahradila) za účelem stanovit pro přístup španělských plavidel do francouzských vod v pásnu do 12 mil režim, který je v souladu s obecným prováděcím pravidlem ohledně přístupu rybářských plavidel jiných členských států do pobřežních vod členského státu. Jak již

63. Neopodstatněnost argumentů předložených žalující vládou je mimoto potvrzena skutečností, že ačkoliv byla pravidla o využití francouzských vod v pásnu do 12 mil začleněna do nařízení č. 170/83 aktem o přistoupení, jsou nedílnou součástí tohoto nařízení, a musí mít tedy stejný dosah jako ostatní ustanovení tohoto nařízení, která jsou v něm obsažena od začátku. Jelikož toto nařízení přitom rovněž stanovilo omezení ve vztazích mezi zakládajícími státy (to je zejména případ německých rybářských plavidel ve francouzských vodách), mám za to, že je zřejmé, že pravidla obsažená v nařízení č. 170/83 nejsou dotčena uplynutím přechodných období spojených s přistoupením.

64. Stejný závěr musí *a fortiori* platit pro nařízení č. 2371/2002, které nemá nic společného s aktem o přistoupení Španělska a které bylo přijato pouze na základě článku 37 ES.

65. S ohledem na výše uvedené úvahy tudíž navrhuji, aby Soudní dvůr zamítl rovněž druhý žalobní důvod, a tedy žalobu v celém jejím rozsahu.

V – K nákladům řízení

66. Ve světle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu a s ohledem na závěr, k němuž jsem došel ohledně zamítnutí žaloby, mám za to, že je namístě uložit žalobci náhradu nákladů řízení vynaložených Radou. V souladu s čl. 69 odst. 4 tohoto řádu ponесou Francouzská republika a Komise vlastní náklady řízení.

VI – Závěry

67. Na základě výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl takto:

„1) Žaloba se zamítá.

2) Španělskému království se ukládá náhrada nákladů řízení.

3) Francouzská republika a Komise Evropských společenství ponесou vlastní náklady řízení.“